

Omstændigheder troer jeg, at vi ikke kunne faae nogen bedre Lov end den foreliggende, idet jeg synes at de Regler, som det nærværende Lovforslag foreskriver, ere af en saadan Bessaffenhed, at de kunde lempes efter de forskjellige Egnes Lær. Jeg skal ligesom den sidste erede Taler ikke opholde mig længe ved Detaillen, skjøndt der vel kunne være Gøt og Andet, som jeg kunde ønske lidt anderledes affattet; men da Tiden er saa langt fremryffet, skal jeg kun sige, at jeg ikke troer, at det saaledes, som en eret Taler fra 2den Areds (Gaffner) ønskede, er gjørligt, aldeles at affasse Hegnslovgivningen. Skulle vi imidlertid gjøre dette Skridt, maae vi i alt Fald have andre Lovbestemmelser med Hensyn til Fredningen, ligesom jeg maaskee ogsaa kunde ønske, at flere Lovbestemmelser, sigtende dertil, blive optagne i nærværende Lov. Det er nemlig Bøggfolk paa Landet, som skulle benytte denne Lov, og de have ikke altid en Jurist at raadfore sig med eller en Lovsamling ved Haanden. Endnu skal jeg kun gjentage, at jeg i fuldeste Maade maa billige det Princip, som gaaer igjennem Loven.

Nielsen: Jeg har kun bedet om Ordet for at fremhæve en Bestemmelse i Lovforslaget, som forekommer mig ikke at være i Overensstemmelse med de sædvanlige Regler for Ordningen af lignende Forhold. Det er den Bestemmelse i § 19, hvori det hedder: „Henvises Sagen til Landvæsenkommissionen, blive de dermed forbundne Omkostninger at udrede af Requyrenten“. Derfor jeg ikke tager feil, er det eneste Tilfælde, i hvilket Sagen efter Lovforslaget kan henvises til Landvæsenkommissionen, det som omtales i § 16, hvor det hedder: „Kan Forlig ikke opnaaes, henvises Sagen til Landvæsenkommissionen, forsaavidt den angaaer Omhytning af et ældre Hegn med en anden Art af Hegn“. Afslagen til, at Sagen i saa Fald skal henvises til Landvæsenkommissionen, indeholdes i Motiverne til §§ 15, 16, og 17, i hvilke det er udtalt, at „naar der er Spørgsmaal om Omhytning af et ældre Hegn med en anden Art af Hegn, kan der frembyde sig saamange forskjellige Spørgsmaal til Afgjørelse,

at man har fundet Betænselighed ved i Mangel af Forlig at overdrage Synsmændene denne Afgjørelse, hvorfor Sagen efter § 16 i stige Tilfælde af disse vil blive henvist til Landvæsenkommissionen“. Jeg skjønner mig ikke, hvad Grund der kan være til, at Omkostningerne i det omtalte Tilfælde ubetinget skulle udredes af Requyrenten. I Motiverne til § 19 hedder det: „Indholdet af denne Paragraph er i alt Bessentligt overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Anordningen af 29de Juli 1846 § 70“. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; thi i den citerede Paragraph af Anordningen af 29de Juli 1846 hedder det, efterat der er fastsat Bestemmelser om Betalingen: „Denne Betaling udredes, naar der falder Kjendelse i Sagen, af dem eller den, hvem Kjendelsen gaaer imod“. Jeg troer ogsaa, at det er det Gjemmemgaende i Lovgivningen, at Bestemmelserne i stige Tilfælde udredes af den eller dem, som Kjendelsen gaaer imod, saaledes at det, hvis der er flere, i Kjendelsen fastsættes, i hvilket Forhold Udredelsen skal finde Sted. Jeg har kun troet at burde henlede Opmærksomheden paa dette Punkt allerede ved første Behandling.

Indevrigsministeren: Jeg troer, at den erede sidste Taler (Nielsen) har overseet en Bestemmelse i Lovforslaget, nemlig det § 21, hvor det udtrykkeligt udtales, at det ikke alene er de Sager, der omtales i den af ham citerede Paragraph, som kunde henvises til Landvæsenkommissioner, men at overhovedet alle Hegnsager kunne indbringes for disse. Med Hensyn til at det i det af den erede sidste Taler fremhævede Tilfælde i § 19 er bestemt, at Requyrenten skal betale Omkostningerne, skal jeg bemærke, at det jo her ved er forudsat, at Sagen ikke gaaer videre. Naar den Paagældende derimod indaanter sin Sag, og denne saaledes bliver behandlet af Landvæsenkommissionen eller maaskee endog af Overlandvæsenkommissionen, da ville nemlig de almindelige Regler, som følges ved deslige Commissioner, ogsaa komme til Anvendelse paa de omhandlede Hegnsager, i saadanne Tilfælde vil den paagældende Com-